

La tria

per Andreu Loncà

PASSIÓ DEL DÉU

A *Pasión* del dios que quisò ser hombre, Rafael Argullol no acaba d'ensenyar les cartes fins a la segona part del llibre, en què recopila les belles i variades reproduccions de la humanitat del Crist, amb exemples lucidíssims: *La lamentació del Crist mort* de Sandro Botticelli o *El cos de Crist* d'Anibale Carracci. O *El Crist Crucificat* de Velázquez. És la part més suggerent del volum. El relat de Crist remarca l'estrany propòsit d'un Déu que concep la idea de fer-se humà: "el cor humà; els pensaments d'un Déu". En aquesta *monstruositat* –paraula segona de l'assaig– rau tota la fonda paradoxa, tota la rara profunditat d'un relat que els pintors de totes les èpoques han fet seua. (I és aquesta percepció sensual, visual, sensitiva la que dóna una rara dimensió humana a un Déu que prové d'un món ignot.) Ser humà i ser Déu és la gran paradoxa inexplicable del Crist. La brevetat del temps per a un humà; l'eternitat immensa, infinita, per al Déu. Botticelli sap copsar la bellesa transitòria; i el cop de maça de la mort. La vida de Crist presenta una sèrie d'episodis d'una gran eficàcia: la resurrecció de Llàtzer és, potser, el més impressionant. És el miracle més imaginatiu: la reversibilitat de la mortalitat humana. L'altre és l'anunci a Maria, aquesta noïeta que aspirava a una modesta felicitat, que gestarà un Déu. Argullol aconseguirà subratllar un aspecte de la veritat: "Cada pintor, per separat, és un mentider, però la suma de tots els recull la veritat. En la segona part, la *Confessió*, Argullol exposa l'altra veritat: la que deriva de l'experiència de l'art. Explica com a la capella Sansevero, a Nàpols, estigué veient llarga estona el Crist jacent de marbre que presenta dues naturaleses: la humanitat i la divinitat. Els grans artistes havien col·locat el Crist al costat de Venus: *El Crist mort* de Botticelli tenia la mateixa cabellera daurada de Venus sortint de mar, la mateixa textura fina i sensual de la pell. És la frase clau de l'assaig: "Les imatges, jutjades per molt idolàtriques, corbaven els severos angles rectes de les paraules." És a dir, donaven una dolcesa que les paraules adustes dels sacerdots no atorgaven. És comprensible que els sacerdots no comprenguessin l'essencial: un sacerdot no té llibertat d'interpretar; un artista, sí.

LA FITXA DEL LLIBRE

Títol: *Pasión del dios que quiso ser hombre*

Autor: Rafael Argullol

Editorial:

Acantilado (2014)